

the Qur'an, Baroda 1938, s. 58-59, 150-151, 211, 246, 260, 264, 289; E. Chavannes, *Documents sur les Turcs occidentaux*, Paris 1941, s. 6-10, 11-13, 99-128, 193-197, 233-279; R. Grousset, *L'empire des steppes*, Paris 1948, s. 77-85; Hiouen-Thsang, *Mémoires sur les contrées occidentales* (trc. S. Julien), Paris 1957-58, I, 5-20; R. J. Hamilton, *Les ouighours a l'époque de cinq dynasties*, Paris 1958, s. 58, 68, 92, 93, 142, 143; Ali Mazaheri, *Ortaçağda Müslümanların Yaşayışları* (trc. Bahriye Üçok), İstanbul 1972, s. 342 vd.; W. Heyd, *Yakın-Doğu Ticaret Tarihi* (trc. Enver Ziya Karal), Ankara 1975, s. 3-83; H. Yacima, *The Arab Dhow Trade in the Indian Ocean*, Tokyo 1976, s. 5-7; P. Hopkirk, *Foreign Devis on the Silk Road*, London 1980, s. 9-31; A. Zeki Velidi Togan, *Bugünkü Türkli Türkistan ve Yakın Tarihi*, İstanbul 1981, s. 94-95; Bahaeddin Ögel, *Büyük Hun İmparatorluğu Tarihi*, Ankara 1981, I, 67-68, 177, 450; II, 62, 64, 290-291, 392, 428, 454-456; a.mlf., *İslâmiyetten Önce Türk Kültür Tarihi*, Ankara 1988, s. 59, 157, 209; H. Härtel, *Along the Ancient Silk Routes* (ed. M. E. D. Laing), New York 1982, Giriş, s. 15-23; İbrahim Kafesoğlu, *Türk Millî Kültürü*, İstanbul 1984, s. 87, 94-96, 313; P. D. Curtin, *Cross-Cultural Trade in World History*, Cambridge 1984, s. 90-135; P. Crone, *Meccan Trade and the Rise of Islam*, Oxford 1987, s. 81-83; Che Muqi, *The Silk Road Past and Present*, Beijing 1989, s. 3-6, 37, 164-165, 281-283; R. Simon, *Meccan Trade and Islam*, Budapest 1989, s. 24-49; Şevki Abdülkavî Osman, *Ticaretü'l-muhi'ti'l-Hindî fi 'aşri's-siyâdeti'l-İslâmiyye*, Küveyt 1990, s. 49-50, 56, 207-209; J. Bonavia v.dğr., *The Silk Road From Xi'an to Kashgar*, Hong Kong 1993, s. 13-16, 27, 128, 146-149, 173, 241, 257, 279; E. Gibbon, *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi* (trc. Asım Baltacıgil), İstanbul 1994, IV, 65-67; J. F. So - E. C. Bunker, *Traders and Raiders*, London 1995, s. 24-25, 26, 30, 91-93, 164; W. W. Rockhill, "Notes on the Relations and Trade of China with the Eastern Archipelago and the Coast of the Indian Ocean During the Fourteenth Century", *The Islamic World in Foreign Travel Accounts* (ed. Fuat Sezgin), Frankfurt 1996, s. 392-414; H. W. Haussig, *İpek Yolu ve Orta Asya Kültür Tarihi* (trc. Müjdat Kayayerli), Kayseri 1997, s. 13-14, 22, 26-29, 41-43, 51-53, 56-58, 63, 74, 84-87, 90, 95; M. Kemal Özergin, "İpek Yolu", *Boğaziçi*, sy. 38, İstanbul 1985, s. 15-19.

NEBİ BOZKURT

İPEKTEN, Halûk

(1926-1992)

Divan edebiyatı araştırmacısı,
edebiyat tarihçisi.

Aslen Ispartalı olan ve hâkimlik yapan babasının görevi dolayısıyla bulunduğu Kırklareli'nin Saray ilçesinde doğdu. İstanbul'da Karagömrük Ortaokulu'nu, Vefa Lisesi'ni bitirdi (1949). İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu (1954). Kayseri Pazarören İlköğretmen Okulu'n-

da Türkçe öğretmenliği (1954-1955) ve İstanbul Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü'nde (Türkiyat Enstitüsü) kütüphane memurluğu (1955-1959) yaptıktan sonra Erzurum Atatürk Üniversitesi'ne eski Türk edebiyatı asistanı olarak girdi (1959). 1962'de doktorasını tamamladı. Alanıyla ilgili araştırmalar yapmak üzere gittiği Paris'te iki yıl kaldı (1963-1965). 1969'da doçent, 1988'de profesör oldu. 29 Eylül 1992'de öldü. Kabri Erzurum Asrî Mezarlığı'ndadır.

Ali Nihad Tarlan'ın doktora öğrencisi olan Halûk İpekten, İstanbul Dârülfünununda Ferit Kam'la başlayan "şerh-i mü'tûn" geleneğini takip ederek divan şiirinin açıklanmasında şiirin şekli yapısından, mantığından, belâgatından ve ortak kültüründen uzaklaşmadan sağlam bilgiye dayanan, serbest yorumlara iltifat etmeyen bir metodu tercih etmiştir. Bu tarz metin şerhlerini akademik çevrelerde en çok yazıya geçirip yayımlayanlardandır. Halûk İpekten, üniversitelerdeki Türk dili ve edebiyatı programlarında şuarâ tezkireleri üzerinde de en fazla duran ve yaptırdığı doktora tezleriyle bunların önemlilerinin gün ışığına çıkmasını sağlayan bir ilim adamıdır. Sultan Veled'den Osman Nevres'e kadar otuz iki şiirin divanlarını tarayarak bunlarda hangi aruz kâlıplarının kullanıldığını gösteren *Eski Türk Edebiyatı: Aruz Ölçüsü* adlı eseri orijinal çalışmalarındandır.

İlmî makaleleri *Türkiyat Mecmuası*, *Türk Dili ve Edebiyatı Dergisi* ve *Tarih Dergisi*'nde, ansiklopedi maddeleri *İslâm Ansiklopedisi*, *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi* ile *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*'nde yayımlanan Halûk İpekten'in ölümünden sonra çıkan kitapları ders notlarından derlenerek hazırlanmıştır.

Eserleri. Nailî-i Kadim Divanı (doktora tezi, İstanbul 1970); *Nailî-i Kadim, Ha-*

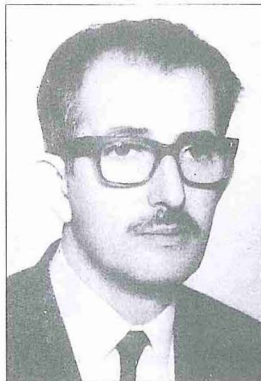
yatı ve Edebî Kişiliği (Ankara 1973); *Fuzûlî: Hayatı, Edebî Kişiliği, Eserleri ve Bazı Şiirlerinin Açıklamaları* (Ankara 1973, ilâveli yeni basım, Ankara 1991); *Karamanlı Nizamî, Hayatı, Edebî Kişiliği ve Divanı* (Ankara 1974); *İsmetî Divanı* (Ankara 1974); *Eski Türk Edebiyatı: Nazım Şekilleri* (Ankara 1985); *Nailî, Hayatı, Sanatı ve Şiirlerinden Seçmeler* (Ankara 1986); *Nailî, Hayatı, Edebî Kişiliği ve Bazı Şiirlerinin Açıklanması* (Erzurum 1987); *Bâkî, Hayatı, Edebî Kişiliği ve Bazı Şiirlerinin Açıklamaları* (Erzurum 1988; Ankara 1993); *Tezkiirelere Göre Divan Edebiyatı İsimler Sözlüğü* (Mustafa İsen, Recep Toparlı, Naci Okçu ve Turgut Karabey ile birlikte, Ankara 1988); *Türk Edebiyatının Kaynaklarından Türkçe Şuarâ Tezkireleri* (Erzurum 1988, 1991); *Enderunlu Vâsıf* (Ankara 1989); *Eski Türk Edebiyatı: Aruz Ölçüsü* (Erzurum 1989); *Şeyh Galib, Hayatı, Sanatı, Eserleri* (Ankara 1993, 1996); *Nef'i, Hayatı, Sanatı, Eserleri* (Ankara 1996); *Divan Edebiyatında Edebî Muhitler* (doçentlik tezi, İstanbul 1996); *Basılı Divanlar Kataloğu* (Mustafa İsen'le birlikte, Ankara 1997). *Eski Türk Edebiyatı: Nazım Şekilleri* ile *Eski Türk Edebiyatı: Aruz Ölçüsü* adlı eserleri, daha sonra birleştirilerek *Eski Türk Edebiyatı Nazım Şekilleri ve Aruz* adıyla tek kitap halinde tekrar yayımlanmıştır (İstanbul 1994).

BİBLİYOGARFYA :

Orhan Okay, "Bir Dostun Ardından", *Yedi İklim*, IV/32, İstanbul 1992, s. 64-65; Mustafa İsen, "Halûk Hocamın Ardından", a.e., s. 66-67; Ridvan Canım, "Prof. Dr. Halûk İpekten ve Türk Şuarâ Tezkireleri", a.e., s. 79-80; Metin Akkuş, "Metin Şerhi Geleneği, Tarlan Mektebinden Halûk İpekten'e", a.e., s. 67-68; a.mlf., "Prof. Dr. Halûk İpekten Bibliyografyası", *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, I, Erzurum 1993, s. 3-7; Erdoğan Uludağ, "Prof. Dr. Halûk İpekten", a.e., s. 1; "İpekten, Halûk", *TDEA*, IV, 402.

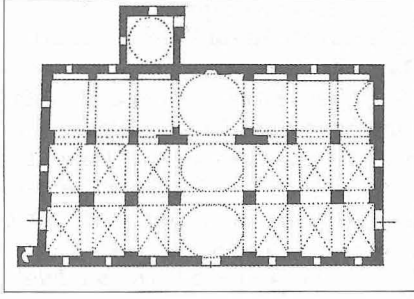
M. ORHAN OKAY

Halûk
İpekten

İPLİKÇİ CAMİİ

Konya'da
Selçuklu dönemine ait cami.

Alâeddin tepesinin doğusundaki Kürkçü mahallesinde yer alan ve Ebülfazl Mes-cidi adıyla da bilinen İplikçi Camii'nin ilk inşa tarihi XIII. yüzyıl başlarına kadar inmektedir. Bu döneme ait mihrap kalıntısının yerinde bulunması, bir vakfiye kaydı ve Ortaçağ kaynaklarında adının geçmesi yapıyı ayrıca önemli kılar. Yapı önceleri

İplikçi Camii'nin planı

İlk bânisinden dolayı Ebûl-fazl, daha sonra ihyası sebebiyle Ahmed Bey Camii adlarıyla anılmıştır. Eskiden bitişiğinde yer alan Altun-aba (Altınapa) Medresesi'nin 598 (1202) tarihli vakfiyesinde belirtilen İplikçi Necîbüddin Ayaz'ın medresenin mütevellisi olması ve yakınında da İplikçiler Çarşısı'nın bulunması neticesinde her iki yapı da önce İplikçiler, ardından İplikçi adıyla meşhur olmuştur (Konyalı, s. 414-415).

Genişletilip yenilenerek bugünkü şeklini alan eserin inşa kitâbesi mevcut olmakla birlikte *Âriflerin Menkıbeleri*'nde Ahmed Eflâkî'nin şu ifadesi tarihlenmeye yardımcı olan ipucunu vermektedir: "Seyyid Selâhaddin bir gün Konya'ya geldi, Ebûl-fazl Mescidi'nde cuma namazında bulundu. O gün Mevlânâ hazretleri vaaz ediyordu." Buna göre cami, XIII. yüzyılın ortalarından itibaren önemli bir dinî merkez olarak hizmet veriyordu. Esasen bugünkü mihrabın altında bulunan mozaik çini kaplamalı mihrap, eserin XII. yüzyıl sonları ile XIII. yüzyıl başlarına tarihlenmesinde yeterli bir ipucu sayılmaktadır. İbrahim Hakkı Konyalı'ya göre cami, eskiden bitişiğinde yer alan medreseden önce Tebrizli Ebû'l-Fazl Abdülcebâr tarafından inşa ettirilmiştir. Buna karşılık bazı araştırmacılar, caminin medreseden kısa bir süre sonra medresenin bânisi olan Altun-aba tarafından yapıldığı görüşünü benimsemektedir (Kuran, s. 106; Karamağaralı, s. 26). Kapısı üzerinde bulunan kitâbeye göre yapıyı 733 yılının Receb ayı ortasında (1333 Nisan başı) Kişçi (Somuncu) Mesudzâde Hacı Ebûbekir genişleterek yenilemiştir. 834 (1431) tarihli vakfiyede ise caminin Turgut oğlu Ebûl-fazl Ahmed Bey tarafından ihya edildiği belirtilmektedir. Bir yangın sonucunda harap olan yapının 992 (1584) yılından

önce tüccardan Hacı Emrullah tarafından tekrar tamir ettirildiği bilinmektedir.

Caminin planı ve bitişiğindeki Altun-aba Medresesi'yle olan ilişkisi tartışmalıdır. 1939'daki onarımı sırasında yapılan temizlik hafriyatında bitişiğinde bir başka yapının varlığı ortaya çıkmıştır. Cami muhtemelen bugün mevcut olmayan medreseye duvarından bitişikti. Günümüzde cami duvarında kalıntısı görülen kemer izi medreseye ait olabilir; ancak caminin güney cephe duvarı önünde yapılan kazıda eski bir minareye ait temel kalıntılarının bulunmuş olması, söz konusu kemer izinin ilk camiye ait olabileceğini de akla getirmektedir. Birçok defa onarılan ve caddenin genişletilmesi için bütünüyle yıktırılması dahi düşünülmüş olan yapı, 1945'te Müzeler Müdürlüğü tarafından yapılan restorasyonla son şeklini almıştır. 1951 yılında Konya Müzesi Klasik Eserler Bölümü olarak hizmete sokulan bina 1960 yılının Şubat ayında tekrar cami olarak açılmıştır.

Caminin bugünkü dış görünüşü yanıltıcıdır. Plan ve örtü sistemindeki değişiklik, 733'te (1333) yapılan tamir ve genişletme işlemine bağlanmaktaysa da eski fotoğraflar, kubbelerin 1900'lü yıllardan sonra ortadan kaldırıldığını açıkça göstermektedir. Günümüzde çevresinde yükseltilmiş olan yol ve kaldırımlar dolayısıyla çukurda kalan yapının cephe duvarları ve minare kaidesi iyice yükseltilmiştir. Aynı konumda yer alan bundan önceki minare, nisbeten yüksekçe bir tuğla kaide üzerinde prizmatik geçişli bir pabuç kısmı ile çokgen bir kaval silmeye bağlıyordu. Bundan sonra tuğla örgülerle devam eden silindirik gövdenin gerçek yüksekliği ve şerefenin orijinal durumu bilinmemektedir. Eski fotoğrafında görülen güdük minarenin XIX. yüzyılda yapılan esaslı bir onarımdan sonra bu şekli aldığı düşünül-

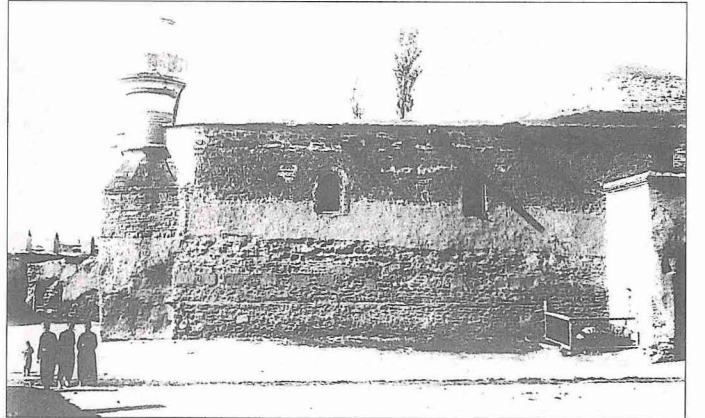
lebilir. Yeni mihrapla birlikte yapıldığı tahmin edilen bu minarenin Selçuklu döneminde çok daha yüksek, tuğla malzemenin yoğun kullanıldığı, mukarnaslı şerefeli altı ile daha farklı bir görünümde olduğu anlaşılmaktadır.

Yer yer kesme taş ve tuğla dizileriyle örülü olan duvarlarda yüksek, fakat düzenli sıralarla pencereler açılmış ve iç mekânı yeterli ışık sağlanmıştır. Orta kesimde yükselen üç kubbe sırasıyla tamamlanan kütle kompozisyonunu bugünkü masif-prizmatik görünüşünden oldukça farklıydı.

Yaklaşık 30 x 40 m. ölçüsünde dikdörtgen bir alana yerleştirilen yapının plan şeması XIII. yüzyıl Selçuklu camilerinde benimsenen düzene uygundur. Mihrap duvarına göre enlemesine gelişen planda orta sahn biraz daha geniş tutularak vurgulanmıştır. Mihrap duvarına dik yedi nef, birbirine kemerle bağlanan örtü sisteminin altında enlemesine üç koridor halindedir. Girişten sonraki yan mekânlar çapraz tonozlarla, mihrap duvarına bitişik nef beşik tonozla örtüldür. Ana girişle mihrabı birleştiren eksende üç nef boyunca tekrarlanan üç kubbe planının en karakteristik özelliğidir. Girişten sonra gelen iki kubbe oval formlarıyla az rastlanan örneklerdendir.

Tamamen sıvayla örtülen iç mekânda XIX. yüzyıla ait barok karakterli bir mihrap görülmekle birlikte asıl mihrabın kalıntısı bunun ve döşemenin altında Selçuklu üslûbu ile kendini belli etmektedir. Alttaki mihrap, Anadolu Selçuklu sanatına ait en eski örnek olarak tanımlanmaktadır. Firûze ve mor çinilerle geometrik kompozisyonlu çerçeve, yine bunun yanında firûze ve lâcivert çinilerle rûmî kompozisyonlu ikinci bir çerçeve görülür. Mihrabın çini işçiliği, renk ve desen zevki, XIII. yüzyılın başlarına tarihlenebilecek bir an-

İplikçi
Camii'ni
kuzeydoğudan
gösteren
eski bir
fotoğraf
(SÜ Selçuklu
Araştırmaları
Enstitüsü
Arşivi)

layış ve üslûbu yansıtmaktadır. Değişen mimari duruma karşılık mozaik çinili mihrap ve vakfiyedeki ifadeler, İplikçi Camii'nin Konya'daki Selçuklu dinî mimarisinin erken tarihli örneklerinden biri olarak değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Eflâkî, *Âriflerin Menkıbeleri*, II, 142; E. Diez v.dğr., *Karaman Devri Sanatı*, İstanbul 1950, s. 130-133; Mehmet Önder, *Tarihî-Turistik Konya Rehberi*, Konya 1956, s. 35-36; a.mlf., *Konya Camileri*, Konya 1960, s. 11-13; a.mlf., *Mevlâna Şehri Konya*, Ankara 1971, s. 105-108; Konyalı, *Konya Tarihi*, s. 404-415, 819-841; Konya 1967 İl Yıllığı, Ankara 1967, s. 144; Aptullah Kuran, *Anadolu Medreseleri*, Ankara 1969, s. 106; Metin Sözen, *Anadolu Medreseleri*, İstanbul 1972, II, 104-107; A. Bichet, *Les monuments de la principauté de Karaman en Turquie*, Paris 1987, s. 42, lv. 35-36; Halûk Karamağaralı, "The Original Form of İplikçi Mosque in Konya and its Place in the Turkish Architecture", *The 8th International Congress of Turkish Art, Papers Summaries*, Kahire 1987, s. 26; Kerim Türkmen, *Karamanoğulları Devri Kitabeleri* (doktora tezi, 1989), Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fak., s. 114-115; Yusuf Küçükdağ - Caner Arabacı, *Selçuklular ve Konya*, Konya 1994, s. 244-245; Osman Nuri Dülgerler, *Karamanoğulları Dönemi Mimarisi* (doktora tezi, 1995), İstanbul Teknik Üniversitesi, s. 96-99; Osman Turan, "Selçuklu Devri Vakfiyeleri I: Şemseddin Altun - Aba Vakfiyesi ve Hayatı", *TTK Belleten*, XI/42 (1947), s. 197-235.

SELÇUK MÜLAYİM

İPŞİR MUSTAFA PAŞA

(ö. 1065/1655)

Osmanlı sadrazamı.

Abaza asıllı olup dayısı Âsi Abaza Paşa'nın yanında yetiştiği söylenebilir. Nitekim II. Osman'ın kanını dava ederek Erzurum'da ayaklanan Abaza Paşa'nın maiyetinde İpşir Mustafa da vardı. Onun 1629 yılında Bosna valiliğine getirilmesi üzerine İpşir Mustafa da Bosna'ya gitti. Abaza'nın buradan azlinden sonra yine onun maiyetinde Budin, Silistre, Özi ve Hotin yöresinde, Kamanıçe ve Turla nehri boylarında bulundu. 1043 Rebîülevvelinden (Eylül 1633) itibaren Lehistan'a yapılan akınlara katıldı. Abaza Paşa'nın katlinin (1044/1634) ardından Kemankeş Kara Mustafa Paşa'ya intisap etti ve onun vasisiyle saraya girdi. IV. Murad'ın Revan Seferi'nde mirâhur olarak bulundu. Bağdat Seferi'nden döndükten sonra büyük mirâhurluğa yükseldi (1049/1639). Nisan 1639'da vezâretle Budin valiliğine tayin edildi. Arkasından Silistre, Maraş, Musul, Van, Karaman, Tımışvar beylerbeyilikleri-

ne getirildi. 1647'de Sivas Valisi Varvar Ali Paşa'nın ve Hamîd-ili dolaylarında eşkıyalığa başlayan Haydaroğlu Mehmed'in üzerine sevk edilen kuvvetlerin başına Sivas valisi olarak serasker tayin edildi. Önce Haydaroğlu taraftarlarını dağıtan Mustafa Paşa, daha sonra Varvar Ali Paşa üzerine yürüyerek 26 Rebîülâhîr 1058 (20 Mayıs 1648) onu öldürttü ve başını İstanbul'a gönderdi. Bu arada Ali Paşa tarafından hapsedilen Karaman Beylerbeyi Köprülü Mehmed Paşa ve bazı vezirler hapisten kurtuldu. Ertesi yıl Gürcü Nebî isyanını bastırmak ve Nogay Paşa oğlu Aslan Paşa'yı ortadan kaldırmakla görevlendirildi. Aynı yılın sonlarında Şam eyaletine gönderildi. Burada Sayda ve Beyrut mukâtası meselesinden dolayı Dürzî reisleri arasında çıkan anlaşmazlıkların haline çalıştı. Ancak Şam halkının destek vermemesi yüzünden Dürzî şeyhlerine yenildi ve yaralandı.

1650 yılı sonlarında Halep valiliğine getirilen İpşir Mustafa Paşa çok geçmeden tekrar Sivas valiliğine tayin edildi. Âsi Abaza Hasan'ı yakalamakla görevlendirilirse de onunla ırkî yakınlığı düşünülerek bu görevden alındı ve Bağdat'a gönderilmek istendi. Bu sırada Katırcıoğlu Mehmed Paşa'nın Abaza Hasan üzerine serdar yapılmasına kızan İpşir Paşa, Abaza Hasan tarafına geçerek Âsi oldu. Onunla birlikte Ankara ve Eskişehir'e girdi, her iki yerin ileri gelenlerini öldürttü, etrafa mütesellimler, hatta tuğralı emirler gönderdi. Anadolu'da kendisine karşı koyacak güç bulunmadığı için herkes emirlerine itaat etmek zorunda kalıyordu. Nihayet İpşir Paşa'ya Halep valiliği, Abaza Hasan'a da Türkmen ağalığı verilerek mesele halledildi. Halep'te büyük bir törenle karşıla-

nan İpşir Mustafa Paşa birbirine düşman olan yeniçeri ve sipahi taifesini barıştırdı. Bu arada bir nizamnâme hazırlattı. Buna göre hiçbir makam ehil olmayana verilmeyecek, rüşvet ve câize kaldırılacak, beylerbeyi, bey ve kadılar üç yıl hizmetten önce azledilmeyecek, sikke tashihiyle din ve devlet işleri şer' ve kanuna uygun olarak icra edilecekti. Yapılan toplantıda yeniçerilerle sipahilere nizamnâme şartlarına uyacaklarına dair yemin ettirildi. Daha sonra Bağdat, Diyarbekir, Erzurum, Sivas, Karaman ve Anadolu'daki diğer beylerbeyilere mektuplar gönderilerek "islâh-ı âlem" için 1652 baharında Maraş çayında toplanmaları çağrısında bulunuldu.

Fakat İpşir Mustafa Paşa, kısa süre sonra Halep'te keyfî şekilde hareket etmeye ve maiyeti halka zarar vermeye başladı. Tarhuncu Ahmed Paşa'nın sadrazamlığı zamanında kendisine kapı halkının bir kısmını dağıtması bildirildiyse de evvelce Âsi Abaza Hasan ile birlikte hareket etmiş olduğundan öldürüleceği korkusuyla buna yanaşmadı. Ayrıca yanındaki idama mahkûm kişiler onu sürekli İstanbul'daki devlet erkânı aleyhine kışkırtıyorlardı. Bu sebeple yakın dostu Sadrazam Derviş Mehmed Paşa'nın İstanbul'a davetini ve padişaha bağlılığını bildirmesi isteğini reddetmişti. Ancak bir süre sonra Derviş Paşa'nın felç olması üzerine sadâret mührü İpşir Mustafa Paşa'ya gönderildi (16 Zilhicce 1064 / 28 Ekim 1654). Bu göreve getirilmesinde Ayşe Sultan'ın başağası Mercan Ağa ile Dârüssaâde Ağası Bayram Ağa'nın ve Şeyhülislâm Ebûsâid Mehmed Efendi'nin büyük rolü olmuştu. Böylece çıkması muhtemel büyük bir Celâfî gailesinin önlenmesi arzu edilmisti.

İpşir Mustafa
Paşa'nın,
Yeni İl Voyvodası
Hasan Ağa'nın
yeniden
bu göreve tayini
hakkındaki arzı
(TSMA,
nr. E 4947)

